

MEGÍGÉRT TENGER

Hullámtörés. A tenyér puha párnáiban.

Dél körül lehetett, amikor a mamaiai útról kiértünk a plázsra.
A tenger felől érkező perzselő szél felborította a kint felejtett
napernyőket,
a lány egy pillanatra összerezsent, tekintete a hangafüves homokot
kereste,
ahogy az apró pirosan izzó virágokat ingatja a szél.

Az egyik hirtelen kicsapó hullám sós vizet permetezett az arcomra,
mintegy óvatlan jelként a lány felém hajolt,
elsőnek törve át egy hallgatólagos megegyezés törékeny nyugalmát.
Nem beszélt sokat, jó volt, hogy nincsenek kényszerek,
előre megbeszélte, elkövethető hibák, csak a véletlenek,
ahogy megláttuk egymást a tisztí kaszinó halljában,
vagy egy séta alkalmával a fürdőházhoz vezető ösvényen.

Az öltöző deszkalécein átcsúszott belőle valamennyi fény.
Ujjamat az eresztékek közé nyomva, próbáltam útját állni a
ragyogásnak.
Így haladtunk végig, ahol az öltözők egy tágas pavilonba nyíltak.
Szólni is akartam valamit, de nehezemre esett volna ezen a
valószerűtlen nyelven.

A lány megérezte valamit idegenségeből, és lassan,
mint aki válaszolni készül, odalépett hozzám.

Arcom nem viselte arca megrendítő közelségét,
pedig szép volt, gyermeki homlokának csillagképei,
a mégis határozott vonalakból húzott járomív,
mely, mint a hullámtörés, emelte ki orra szégyenlős partjait,
a merész szemöldök, és az elnyílt duzzadtan is fáradt ajkak.

Ez a lüktetés kötötte le most minden figyelmemet,
testem elomlott e néma élvezettől,
amint a lány a következő pillanatban átfonta,
játéba hívta tétova ujjaimat,
68 ahogy megéreztem ennek a másik testnek a melegét,
amint itt van a tenyér puha párnáiban,
ami időről-időre az idegek sorsszerű játékát követve lüktetésbe fullad.
Az ujjak elnehezülnek e váratlan fordulattól,
de az ujjbegyekben újfajta játék készülődik, egy vékony,
szinte lebegő simítás a kézfej merev hullámain elnyugvó mozdulat.

* * *

Mi történt veled, kérdezte halkán,
lassan, jól látható módon választotta szét szájában a szavakat,
egy pillanatra jelentést kapott az elmúlt napok összevisszasága.
Nem bírtam tovább, bár lehetett volna másként.
A gyengeség most egy pillanatra jóleső magyarázkodásnak tűnt,
amint zavart mosollyal törtem szét a megértés árnyát.
Menjünk el innen.

* * *

Az este sem hozta meg a várva várt enyhülést,
a kövek ontották magukból a megfáradt meleget,
az Anatólia felől érkező hűvös hullámok széttörtek a parti sziklákon,
és szétszikkasztak a Strada Lebedei kandelábereinek fényében.
Távolabbról, a bazársor felől, egymásra torlódó, széles hullámokban,
lassú gramofonzene sodródott a plázs felé,
majd tovább a kikötő hajóinak csapódva úszott ki a tengerre.

Most olyan távolinak tűnt a partfokra épült város keleties nyüzsgése,
a genovai világítótorony rozsdás rostélyain átütő fény
mozdulatlanságra készítette a múltó időt.